

מ"ת 66172/02/24 - מדינת ישראל נגד ראאד בן זאהר זהראן, עמיד זהראן (עציר)

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 66172-02-24 מדינת ישראל נ' זהראן(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 83552/2024

לפני מבקשת נגד משיבים
כבוד השופטת איילת השחר ביטון פרלה
מדינת ישראל
1. ראאד בן זאהר זהראן
2. עמיד זהראן (עציר)

החלטה

1. ביום 29.2.24 הוגשו כתב אישום נגד המשיבים בגין כניסה ושהיה בארץ שלא כדין - לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952.

בבד בבד עם כתב האישום הוגשה גם בקשה למעצר המשיבים עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדם, המבוססת על עילות סיכון ומסוכנות הנשקפים מהם על רקע המלחמה שהחלה מיום 7.10.23 וחשש מהימלטות מהדין על רקע היותם תושבי האזור.

החלטה זו עניינה בשאלה היכן יוחזקו המשיבים כל זמן שההליך הפלילי ינוהל ובאלו תנאים.

פרטי האשמה המיוחסת למשיבים:

2. לפי עובדות כתב האישום המשיבים הם תושבי שכם וכניסתם לישראל טעונה היתר. ביום 26.2.24, בשעה 20:10 בקירוב, כך נטען באישום נגדם, שהו המשיבים ביישוב מזרע כשאין ברשותם היתר כניסה לישראל ושהיה בה.

עוד יוחס למשיב 1 כי נכנס לישראל ביום 18.2.24 ולמשיב 2 כי נכנס לישראל ביום 26.2.24.

טענות הצדדים:

3. ב"כ המשיבים חלק על קיומן של ראיות לכאורה בעניינו של משיב 1 וכן נטען כי ישנן נסיבות המצדיקות להורות על שחרור שני המשיבים ללא תנאים חזרה למקום מגוריהם ולחילופין בתנאים מגבילים שיקבעו. יוער כי לא הוצעה כל חלופה והאפשרות לשחרור ממעצר הסתמכה על שיקול דעת בית המשפט שיקבעו תנאים מגבילים כלשהם.

4. באשר למשיב 1 נטען כי למרות עברו הפלילי ניתנו לו היתרים לשהייה בארץ, כולל לאחר פרוץ המלחמה ובעת מעצרו אומנם לפי חומר החקירה, ההיתר "נסגר" ואולי לא היה בתוקף אך המשיב 1 לא היה מודע לכך. בהקשר לאמור נטען כי לפי הראיות שבתיק החקירה נלמד כי היה בידי משיב 1 היתר שהיה בארץ לתוקף מיום 18.1.24 ועד ליום 18.6.24, אלא שבנסיבות לא ידועות היתר זה נסגר ביום 6.2.24 ללא ידיעת המשיב. עוד נטען כי אין בתיק החקירה ראיה המבררת את סיבת סגירת ההיתר, נסיבותיה או ידיעתו של המשיב על כך. במצב דברים זה, אין בסיס מספק לקביעה כי המשיב ביצע את העבירה המיוחסת לו ויש לכל היותר לגרשו.

ב"כ המשיבים הפנה לנסיבותיו המיוחדות של משיב 1 הכוללות היותו אב לשני ילדים, אחד מהם חולה בסרטן והגיש אסמכתה שלטענתו תומכת בנטען.

בנוסף לאמור, טען ב"כ המשיבים כי מרשיו נעצרו עם מעורב שלישי אשר שוחרר, לפי לשון הטיעון: "ככל הנראה בדרך של גירוש" (עמ' 4 ש' 6 לפרט'). במצב דברים זה, כך נטען, ראוי היה שגם עם המשיבים ינהגו באותו האופן.

5. מנגד, ב"כ המבקשת הפנה לנימוקי הבקשה ולראיות שבתיק החקירה, בציינו כי גם לפי טענות ההגנה משיב 1 לא היה מורשה שהיה בארץ בעת מעצרו וכניסתו לארץ שלא בדרך החוקית היא נסיבה המפריכה את טענתו כי לא ידע שההיתר שהיה לו אינו בתוקף.

באשר לעילת המעצר, הוסיף ב"כ המבקשת על האמור בבקשת המעצר והפנה למתח השורר במדינה על רקע פרוץ המלחמה ולקשר שבין העבירה המיוחסת למשיבים למצב הביטחוני. עוד הפנה לעברו הפלילי של משיב 1 הכולל הרשעה בעבירת ביטחון.

הכרעה ונימוקים:

6. הנטען מפי הצדדים לצד האמור בבקשת המעצר והעולה מתיק החקירה מלמד כי ישנן ראיות לכאורה לביסוס הנטען נגד המשיבים. עוד ניתן לקבוע כי אומנם יש ממש בחלק מטענות ההגנה באשר להליכי חקירה שלא בוצעו- אך לדעתי אלה אינם פוגעים בראיות הלכאוריות.

זאת ועוד, בהתקיים עילות מעצר ומשלא הוצעה חלופה שעשויה לתת מענה הולם לעילות, אין אלא להורות על מעצרם של המשיבים.

להלן נימוקיי.

הכרעה ונימוקים - ראיות לכאורה ונסיבות ביצוע העבירה:

7. מתיק החקירה נלמד כי ביום 12.2.24 ניתן צו חיפוש במחסניו של מר פיאד דאוד, רכבו וכל רכוש השייך

לו, בשל חשד להלנת שוהים לא חוקיים בישראל.

8. מדו"ח הפעולה של פקד גור אלון שהשתתף בחיפוש נלמד כי השוטרים הוכוונו לבית לגביו עלה חשד כי נוכחים בו שוהים לא חוקיים בישראל ובו נמצא "ציוד רב ללינה ממושכת וכן מטבח מאובזר ונרגילה", שלושה אנשים - שניים הם המשיבים ששהו בחדר הפנימי

9. באשר לטענת ב"כ המשיבים לפיה היה בידי המשיב 1 היתר כניסה לארץ אשר "נסגר" מסיבה לא ידועה מבלי שהמשיב ידע על כך ומכאן לפי הבנתו שהה בארץ כדין. עיון בתיק החקירה מחייב להעמיד דברים על דיוקם.

ידוע כי הזכות להיכנס לישראל ולהימצא בשטחה שמורה אך ורק לאזרחיה, אלא אם ניתן היתר לפי חוק. חוק הכניסה לישראל מסדיר את הדרך החוקית להיכנס ולהימצא בשטחה אם מכוח אשרת כניסה ואם מכוח אשרת עולה. באשר לאפשרות תעסוקה בישראל, הרי שסעיף 2 (ג) לחוק הכניסה לישראל קובע שנדרש רישיון להעסקת עובד זר כהגדרתו בפרק ד1 לחוק עובדים זרים, התשנ"א -1991.

בתיק החקירה ישנו העתק של רישיון עבודה בישראל על שם משיב 1, כפי שצולם ממכשיר הנייד בו החזיק המתיר לו לכאורה לעבוד בישראל אצל "פעילות הטכנולוגיה בע"מ", מיום 18.1.24 - 18.6.24 כולל לינה בישראל (מסמך יד). לאמור - לפי רישיון העבודה שהיה בידי משיב 1 ניתנה לו רשות לעבוד בישראל אצל מעסיק מסוים, בענף החקלאות ככאבול. עוד מצוין ברישיון העבודה, ברחל בתך הקטנה, כי "רישיון זה מהווה היתר העסקה רק אצל המעסיק שפרטיו מצוינים ברישיון, אסורה העסקה אצל מעסיק אחר" (סעיף 5 בפרק דגשים).

הנה כי כן, למשיב 1 לא היה היתר כניסה לישראל ושהיה בה, אלא רישיון עבודה בישראל אצל מעסיק אשר פעל להסדיר זאת, בהתאם לחוק להעסקת עובדים זרים, כך ניתן להסיק מרישיונו של משיב 1.

לפי תיעוד מרשם האוכלוסין ומנהל אזרחי עלה כי למשיב 1 מעולם לא היה היתר כניסה לישראל ושהיה בה אלא לתקופות קצובות לצורך חיפוש עבודה (בשנת 2023).

בניגוד לרישיון העבודה שהוצא ובוטל, משיב 1 נעצר בכפר מזרע בדירה עם משיב 2 ואחר (לגביו יורחב בהמשך) ובהודעתו מיום מעצרו מסר כי נכנס לישראל שבוע קודם לכן עם הרבה אנשים מענתא לאחר שלדבריו: "חיפשתי על עבודה בבניה" (הודעה מיום 26.2.24 ש' 33).

משיב 1 מסר גם כי משיב 2 הוא בן של בן דוד שלו ולא הגיע אתו לישראל באותו המועד, אלא פגש בו כאשר הגיע לדירה בה נעצר (הודעה מיום 26.2.24 ש' 25). יוער כי משיב 2 מסר בהודעתו מיום מעצרו כי נכנס לישראל ביום המעצר עם משיב 1, בן דוד של אבא שלו מבלי שהיה לו אישור כניסה בכדי לחפש עבודה ולדבריו: "יודע שיש לי אישור לפי מה שמשרד העבודה אמר לי" (הודעה מיום 26.2.24 ש' 77).

בהודעתו השנייה של משיב 1, מסר כי נכנס לישראל ביום 18.2.24, באמצעות רכב שהכניס אותו עם אחרים לישראל ללא כל בדיקה. לפי בדיקה שנערכה עם קצין תיאום וקישור של מת"ק שכמ נמצא כי משיב 1 נכנס לישראל בפעם האחרונה דרך מחסום ריחן גזרת ג'נין ביום 18.1.24. במועד האמור, על פניו, היה בידי משיב 1 רישיון עבודה אצל מעסיק כמפורט ברישיון (מזכר מיום 28.2.24). אלא שכאמור, לפי הודעת משיב 1 נכנס ארצה באמצע חודש פברואר, בעת שלכאורה, רישיון העבודה שניתן לו נסגר, ברכב שלא דרך הכניסות המורשות. אזכיר כי לפי סעיף 7 לחוק הכניסה לישראל, הכניסה לישראל תהא באחת מתחנות הגבול ולמעשה לפי הודאתו של משיב 1 נכנס לארץ שלא כחוק.

זאת ועוד, בהודעתו השנייה של משיב 1 כאשר נשאל אצל מי עבד, השיב: "לא יודע אצל מי" (ש' 39 - 40) וכאשר נשאל מי העסיק אותו השיב: "אגיד לך אני עובר ברחוב ומסתכל כל בית שנראה שבונים אותו אני מסתכל ורואה נכנס לשאול" (ש' 40 - 41).

משיב 1 אומנם מסר כי לא ידע שסגרו את רישיון העבודה שניתן לו, אך זהו עניין לברור במסגרת ההליך העיקרי, ביתר שאת כאשר הנסיבות מעוררות שאלה הפועלות לחובתו לגבי מודעותו של משיב 1 לכך שביצע עבירה כניסה ושהיה בארץ שלא כדין. לפי הודעתו של משיב 1 נכנס לארץ שלא דרך תחנות הגבול, שהה בארץ שלא בהתאם לרישיון העבודה שבוטל והעסיק את עצמו עצמאית ואקראית, תוך שוטטות ברחובות למציאת עבודה שאינה בתחום שהותר לו ואינה אצל המעסיק שקיבל רישיון להעסיקו. אלו הן נסיבות המצביעות לכל הפחות על עצימת עיניים לגבי תוקפו של הרישיון ובכל מקרה מבססות כניסה ושהיה בארץ שלא לפי חוק וחריגה מרישיון העבודה שבוטל (עוד ראו הודעתו מיום 28.2.24, שעה 12:30).

10. באשר למשיב 2, לפי תיעוד מרשם האוכלוסין ומנהל אזרחי עלה כי אין בידו היתר כניסה ושהיה בארץ וכי בעבר הורשה להיכנס לישראל פעמיים בשנת 2023 למספר ימים לצרכים ייחודיים ופעם נוספת בשנת 2022 לצרכים רפואיים (מסמך לב). בהודעתו מיום 27.2.24 אישר משיב 2 כי אין בידיו רישיון לעבוד בישראל, לטענתו טרם הספיק לעבוד בישראל בשל כניסתו לארץ ביום מעצרו ובהודעתו מיום 28.2.24, שעה 13:02 כאשר עומת עם גרסתו של משיב 1 כי השניים לא נכנסו יחדיו ביום המעצר השיב: "נכון הוא נכנס לפני כמה ימים... סתם אמרתי את זה" (ש' 10 - 13).

11. באשר לאחד השלישי ששהה במקום בו נעצרו המשיבים. לפי דוחות הפעולה, ביום 26.2.24 בוצע צו החיפוש עם המשיבים נמצא אדם נוסף העונה לשם אחמד חמדאן אשר בבדיקה נמצא כי הנו בעל היתר כניסה לצרכים ייחודיים (להלן - אחמד). אחמד עוכב לתחנה בגין הפרת תנאים (מסמך מסומן טז).

אחמד נחקר באזהרה על הפרת תנאי היתר, אשר לפי חומר החקירה היה בר תוקף בעת עיכובו. אחמד מסר כי הגיע למקום בו נעצר בשביל לינה, ולדבריו: "אני הכרתי את עמיד מלפני שנה וכל פעם שאין לי איפה לישון אני מתקשר אליו" (הודעה מיום 26.2.24 ש' 75). למעשה לפי עדותו של אחמד, משיב 2 מוכר לו מעת שהיה לעמיד, לפי הבנתו, אישור עבודה בבניינים בנהריה. כאשר עומת עם כך שלמשיב 2 לא היה כלל רישיון עבודה בישראל השיב כי חשב שיש לו רישיון (הודעה מיום 26.2.24 ש' 59 - 61).

מעסיקו של אחד נחקר, מר מוחמד גדבאן ואישר כי מעסיק את אחד בהתאם לרישיון העבודה שיש בידו אך לא מעסיק מי מהמשיבים.

12. אם לסכם עד כה, אומנם לדעתי, ראוי היה לפרט בעובדות האישום באשר למשיב 1 דבר קיומו של רישיון עבודה ותנאיו כולל מועד פקיעתו, אך אין באמור כדי לפגוע בסיכויי המבקשת הסבירים להוכיח את ביצוע העבירה.

זאת ועוד, הרי שגם אם ישנן טענות שעשויות להתברר במסגרת ההליך העיקרי, לא מצאתי כי ישנו פגם בראיות המאשימה המשליך את שאלת דבר קיומן של ראיות לכאורה.

הנה כי כן, באשר להשוואה שביקש ב"כ המשיבים להציג בין עניינו של אחד לבין ענינם של המשיבים, די להפנות לראיות שנאספו בעניינו של אחד בכדי ללמוד כי נסיבותיו של אחד שונות מנסיבות המשיבים ואין באי העמדתו של אחד לדין כדי להשליך על ענינם של המשיבים, בוודאי לא על שאלת מעצרם.

הכרעה ונימוקים - עילות מעצר והעדר חלופה המגשימה את תכלית המעצר:

13. מכאן לנימוקי באשר לקיומן של עילות מעצר. הסיכון והמסוכנות להישנות עבירות דומות ועבירות פליליות הפוגעות בביטחון אזרחי מדינת ישראל ושלומם מבוסס על שני אדנים. האחד מצב המלחמה המשליך על תחושת הביטחון של הציבור בכללותו ומעלה את הפוטנציאל לפגיעה בציבור על ידי שוהים לא חוקיים בארץ. יוער כי איני נדרשת לעברם הפלילי של מי מהמשיבים ואיני מוצאת את כניסותיהם לישראל בעבר כמלמדות על הסיכון והמסוכנות הנשקפים מכל אחד מהם. אף לא אחד מהם קיבל היתר להסתובב בישראל ולתור אחר מקום עבודה וכניסתם ושהייתם בישראל שלא כדין, כך לכאורה, מעלה שאלה באשר למידת האמון שניתן בהם וליכולתם לשמור על גבולות החוק כאשר האינטרס הפרטי שלהם נוגד את הוראות החוק.

כפי שציינתי בעיינו שלא אחר:

"לא ניתן להתעלם גם מכך שהמצב המלחמתי זרע חששות בלבם של יושבי המדינה עד כי האיזון בין אינטרס הציבור לבין זכויות הפרט קיבל ממד קונקרטי, בעל דמות וגוף. למעשה ניתן להעמיד את זכויות יושבי המדינה אל מול זכויותיו של המשיב ולעורר את השאלה - האם יש להעדיף את זכותו של המשיב לחירותו על פני הערכים החברתיים המעוגנים בחוק, המגנים על זכותם של יושבי המדינה לביטחון אישי? ודוק. ביטחונו של הציבור עלול להיפגע גם מכניסה חוזרת לישראל והמשך רמיסת גבולות המדינה שאמורים לתת ליושביה תחושת מוגנות בבחינת יש שומר בשער" (ראו מ"ת 66613-02-24 מדינת ישראל נ' גול (4.3.24)).

14. מלבד הסיכון והמסוכנות, ישנו החשש להימלטות מהדין, אשר לא יקבל מענה אם המשיבים ישוחררו ללא תנאים חזרה למקום מושבם. ההגנה טענה כטענה חלופית כי בית המשפט יורה על שחרור בתנאים מגבילים, לפי שיקול דעתו ללא הצעה קונקרטית של חלופה. במילים אחרות - התבקש כי בית המשפט יאתר חלופה ראויה שעשויה להגשים

את תכליות המעצר. הוראות החוק מחייבות שחרור לחלופה על פני מעצר אם יש בה להגשים את תכלית המעצר. משכך, חכתי בדעתי אם ישנה חלופה העולה על דעתי שעשויה להגשים את תכלית המעצר ושלא נמצאה כזו על ידי וגם לא הוצעה חלופה לבחינה על ידי ההגנה, אין לי אלא להורות על מעצרו של המשיבים.

סוף דבר, אני מורה על מעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

ההחלטה הושמעה היום במעמד הצדדים.

תיק החקירה יועבר מלשכתי לידי המבקשת באמצעות המזכירות הפלילית.

פורסמה היום, א' אדר ב' תשפ"ד, 11 מרץ 2024, בהעדר הצדדים.